

Abstrakt

Diplomová práce představuje a analyzuje způsoby, kterými byl v pozdněstředověkých literárních pramenech zpracováván motiv lesa jako prvek tematické a kompoziční výstavby textu. Teoretickým východiskem práce je koncept diachronní recepce a adaptací textu, při nichž dochází k přenosu a zároveň proměně užití topoi, kterou práce dává do souvislosti s vývojem literárního chronotopu signalizujícím změnu horizontu očekávání publika. Pramenná základna pro analýzu spočívá z větší části v českých pramenech dlouhého 14. století – dvorských a rytířských románech, staročeské veršované legendě o svatém Prokopu a Dalimilově kronice –, menší část práce je věnována představení jednotlivých tendencí ve vývoji užití topos lesa v anglické a francouzské literární alegorii 14. a 15. století. V podrobném srovnání konkrétních staročeských textových pasáží s jejich předlohami v jiných jazycích (středohornoněmčina, latina) práce na příkladu topos lesa ukazuje, že topoi nejsou ustálenými, neměnnými klišé, ale naopak procházejí intenzivními proměnami funkčními, obsahovými a tematickými.